BILLY BONES

CREEPY BONES

Helnacht

Wie haalt de ochtend?

Alexandra Penrhyn Lowe

CREEPYBONES

Helnacht

Wie haalt de ochtend?

Alexandra Penrhyn Lowe

BILLY
BONES

Billy Bones
Achteromstraat 8a
1381 AV Weesp

Billy Bones is een imprint van Meis & Maas

Eerste druk, oktober 2026

Tekst: Alexandra Penrhyn Lowe
Deze uitgave © Billy Bones, Weesp 2026

Alle rechten voorbehouden

ISBN: 9789030511793
NUR: 283-284

De geciteerde bijbelpasssages op pagina's 99, 100 en 132
zijn ontleend aan Psalm 91 uit de NBV21,
copyright Nederlands-Vlaams Bijbelgenootschap 2021.

www.billybones.nl
Welk verhaal kies jij vandaag?

Hi!

Ben jij gek op bloedstollend spannende verhalen? En kan het jou niet eng genoeg zijn? Dan heb je het juiste boek in handen! Bij Billy Bones maken we verhalen die spannend, grappig en in dit geval angstaanjagend zijn. Dit horrorverhaal wil je zeker niet missen!

Yudi en haar vrienden hebben al jaren een horrorfilmclub en met Halloween kijken ze samen de allerengste films. Alleen dit jaar stopt de film wel – maar de horror niet.

We kunnen niet garanderen dat je na het lezen van dit boek nog kunt slapen!

We zijn heel benieuwd wat je van *Helnacht* vindt. Wil je ons dit laten weten? Stuur dan ook gelijk wat je het meest gruwelijke of spannendste stuk vond.

Mailen kan naar info@billybones.nl.

Heel veel leesplezier, als je het aandurft.

BILLY BONES

leeswijzer

Lezer, je bent gewaarschuwd...

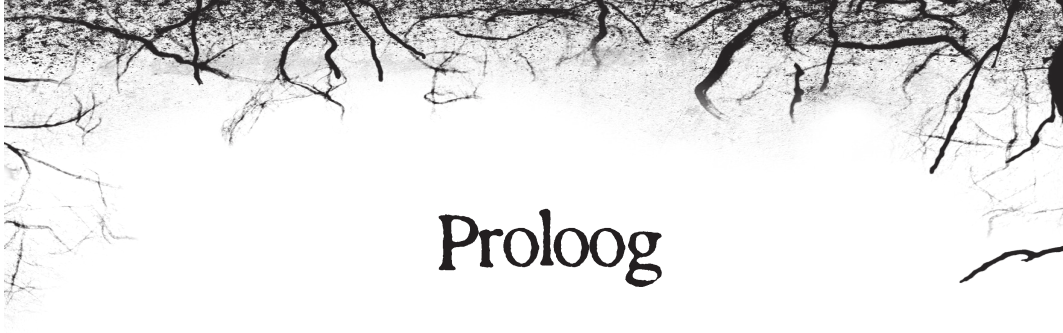

Proloog

1 november 2008
Buck Hill Falls, Pennsylvania

Rennen. Rennen. Rennen. Niet stoppen. Niet omkijken. En vooral niet denken aan de anderen. Aan Jamal, Brittany, Mari, Kevin… vooral niet denken aan Kevin. Ik snik onwillekeurig. Niet huilen. Niet huilen. Rennen.

Ik ren zo hard als ik kan, door de gang, aan beide kanten deuren. Kamer 213, 214, 215, 216, 217… Ze schieten als een waas voorbij, het voelt alsof ik vleugels heb. Mijn voeten roffelen op de trap. Zijn ze nog in leven? Is er nog iemand in leven? Maar ik kan ze niet redden, de kans is zo klein. Wat ik heb gehoord, het gegil, al dat gegil. En toen… stilte.

Ik ben in de lobby, mijn voet blijft haken achter een loshangend stuk balustrade en ik val de paar treetjes af richting de voordeur. Ik ben er bijna, ik krabbel overeind, negeer de pijn in mijn heup, mijn knie steekt, maar ik heb al zoveel schrammen en wonden. En mijn hand… Ik durf er niet naar te kijken, het schrijnt en prikt en drupt.

De deuren. Ik ram er met al mijn kracht tegenaan omdat ik denk dat ze op slot zijn. Een *body slam*. Maar ze klappen open en spugen me het gebouw uit. De ochtend kondigt zich al grijs aan. Een vogel fluit. Mist hangt boven het grasveld voor het gebouw, tot aan de donkere bomen. De lucht voelt fris en ik ben euforisch. Ik heb het gehaald, ge…

Mijn voet. Vast. Ik begrijp niet wat er gebeurt en trek, maar mijn voet, iets houdt me aan mijn enkel vast. Ik wil niet kijken, ik klauw met de vingers die ik nog overheb in het grind van het pad, maar het heeft geen zin. Op mijn buik word ik door die enorme kracht teruggetrokken, het grind schuurt het zachte vel van mijn buik open.

Immense pijn. Plots voelt mijn been lichter en het duurt even totdat het tot me doordringt: mijn voet. Ik ben mijn voet kwijt. Iets kauwt zich een weg omhoog, richting mijn knie.

Eén gedachte pulseert, samen met de pijn:

Waarom maakt het me niet dood?

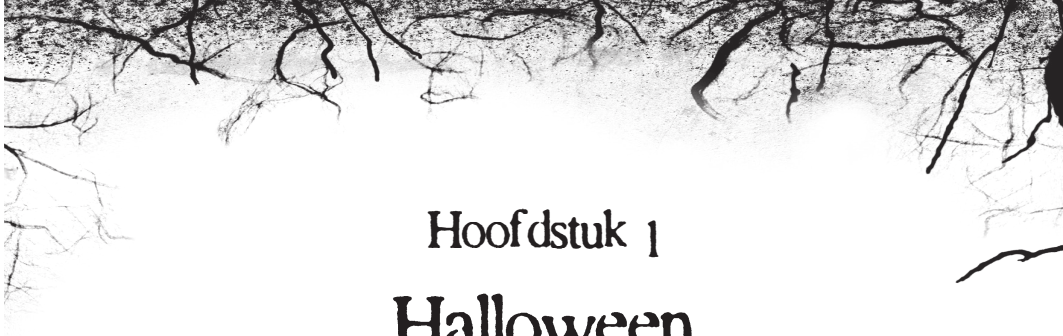

Hoofdstuk 1

Halloween

Ochtend van Halloween, Arnhem, heden

Yudi's moeder en broertje zaten al aan tafel te ontbijten toen Yudi de woonkamer in kwam.

'Ik slaap vanavond bij Dylan, hè?' zei ze terwijl ze een afbakcroissantje met kaas – haar lievelings – uit het broodmandje viste. Het croissantje was nog warm.

'Aan tafel eten,' zei haar moeder gedecideerd. 'Anders kruimel je het hele huis onder.'

Haar broertje maakte van de gelegenheid gebruik om stiekem een enorme berg vlokken op zijn boterham te strooien.

'En ik vind het prima dat je bij Dylan blijft slapen. Maar je kent mijn regel,' vervolgde haar moeder.

'Jahaaa,' mompelde Yudi met volle mond.

'Wat is die regel?' vroeg Elan, ook met zijn mond vol.

'Geen geesten oproepen,' flapte Yudi eruit.

Yudi's moeder keek even naar het plafond. Yudi wist dat haar moeder het niet prettig vond als ze 'de regel' daadwerkelijk benoemde, maar haar broertje liet het er niet bij zitten.

‘Waarom niet?’ vroeg hij nieuwsgierig.

‘Daarom niet,’ zei haar moeder. Ze richtte zich weer tot Yudi, waarmee ze aangaf dat het gesprek wat haar betreft afgelopen was. ‘Ik heb wortels gehaald. En hummus. Pompoenpitten staan nog in het kastje.’

‘Voor de heksenvingers!’

‘Dat wil je toch nog wel?’ vroeg haar moeder een beetje onzeker, maar Yudi knikte enthousiast.

‘Ik heb ook nog wel de spullen in huis voor mummie-worstjes, maar daar zijn jullie denk ik nu wel te oud voor, toch?’

‘Gaan wij dan mummieworstjes maken?’ vroeg Elan, die zijn skelet-onesie aanhad. Niet zozeer omdat het vandaag Halloween was, maar omdat hij daar zo’n beetje het hele jaar door in leefde.

‘Ja hoor,’ zei haar moeder. ‘Dan kan Yudi er morgen nog eentje eten na haar logeerpartijtje.’

Yudi rolde met haar ogen bij het horen van de kinderachtige term.

Haar moeder haalde verontschuldigend haar schouders op.

‘Mag ik mee logeren?’ vroeg Elan aan Yudi.

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat wij films gaan kijken waar jij te jong voor bent.’

’Maar ik ben al tien! Dat is net zo oud als jullie toen

jullie je horrorclub begonnen, toch?’ bedelde Elan.

‘Maar toen keken ze nog niet zulke enge films,’ zei haar moeder met een frons tussen haar wenkbrauwen.

Yudi vertelde maar niet dat hun vriendengroep er vanaf die eerste Halloween een sport van had gemaakt om zo eng mogelijke films te kijken. Dat deden ze het hele jaar door, maar met Halloween gingen ze verkleed halloweensnacks eten en het liefst nóg engere films kijken. Dat was hun traditie vanaf het moment dat ze in groep zeven met Halloween de horrorfilmclub hadden opgericht. Dit was ook de enige keer dat haar moeder Yudi op het hart had gedrukt om geen geesten op te roepen. Omdat haar moeders zus dat had gedaan toen ze nog een tiener was en dat gruwelijk was misgegaan. Wat er precies was gebeurd wilde haar moeder niet vertellen. Maar haar tante had kort daarna zelfmoord gepleegd.

Voordat Yudi’s oma was overleden, had er bij haar op een kastje een foto gestaan van haar veel te vroeg overleden dochter. Een tienermeisje met lang haar in een staart, in een witte trui met een Puma-logo erop. De eerste keer dat Yudi de foto bewust zag, was ze te jong geweest om te begrijpen wat tijd was en dacht ze dat het een foto van haarzelf was, maar dan ouder, wat heel normaal leek voor haar vijfjarige brein.

‘Dat ben jij niet, dat is mijn zus,’ had haar moeder snel gezegd. Verder wilde zowel haar oma als haar moeder niks

kwijt over de dood van Lestari. Natuurlijk had ze haar tantes naam wel eens gegoogeld, maar ook dat gaf geen resultaat. En omdat het haar oma en ook haar moeder zichtbaar pijn deed, had ze op een gegeven moment afgeleerd naar haar tante te vragen.

In de namiddag kleedde Yudi zich om. Het was een stilzwijgende afspraak dat ze elkaar niet van tevoren vertelden hoe ze verkleed gingen en ze verheugde zich er al op om de anderen te zien. Yudi had een *demon hunter*-outfit in elkaar geknutseld, met een zwarte coltrui waar ze schouderstukken op had bevestigd, zwarte lange handschoenen zonder vingertoppen, een zwarte legging en hoge zwarte laarzen. Her en der had ze gouden kettinkjes aan de outfit bevestigd voor het blingeffect. Ze stond in haar moeders slaapkamer en bekeek zichzelf in de spiegel. Het was cool, zeker met de nepleren wapenriem op haar heupen waarin een plastic dolk, een paar werpsterren en een plastic bijl prijkten. Maar ze miste nog iets…

'Mam, mag ik jouw zwarte tasje lenen?'

'Pak maar uit de kast!' riep haar moeder vanuit het washok.

Yudi trok de kastdeur open en meteen viel haar oog op de gebutste witte doos op de bodem van de kast. Terwijl ze de kamerdeur in de gaten hield, hurkte ze neer. Waarom had ze het gevoel dat ze iets deed wat niet mocht? Haar

oma was een maand geleden overleden en een aantal van haar spullen waren overgeheveld naar hun berging. Was dit ook van haar?

Heel zachtjes trok ze het deksel van de doos. Bovenop lag het lijstje met de foto van Lestari. Daarnaast lag een compacte gekromde dolk met een houten handvat.

'Cool,' mompelde ze zachtjes. Weer keek ze naar de deur. Ze hoorde haar moeder nog steeds rommelen in het washok. Zou ze het vragen? Haar hand reikte al naar de dolk en voor ze zich kon bedenken, duwde ze het mes, het lemmet afgeschermd door een houten schede, in haar laars. Haar hand reikte weer in de doos en ze trok een vergeelde dossiermap onder het fotolijstje vandaan. De naam van haar tante stond er in keurig handschrift op geschreven. Ze kon snel even spieken – ze wilde al zo lang weten wat er precies was gebeurd. Zouden de antwoorden op al haar vragen hierin staan?

Op het laatste moment bedacht ze zich, legde de map terug in de doos, deed het deksel weer op zijn plek en zette de doos terug. Snel griste ze het zwarte tasje uit de kast en duwde de kastdeur stevig dicht. Alsof ze haar schuldgevoel op die manier een stap voor kon blijven, gaf ze haar moeder een vluchtige kus op haar wang, griste haar tas vol met halloweensnacks mee en sprintte de deur uit.

Hoofdstuk 2

Horrorfilmclub

Het was twintig minuten fietsen naar Dylans huis, aan de andere kant van de stad, waar het bos begon. Dylans moeder was de directeur van een of ander techbedrijf en hun moderne villa was ongeveer honderd keer groter dan het appartement op de zesde verdieping waar Yudi woonde. Yudi had altijd het gevoel dat ze een Amerikaanse film binnenfietste als ze vanaf de oprit de villa in het oog kreeg: de voorkant van de villa was vooral van glas, met twee verdiepingen en een plat dak. Achter de villa hadden ze een zwembad laten aanleggen.

Yudi zette haar fiets tegen de buxushaag, trok de 'geleende' dolk uit haar laars en verving de plastic dolk in haar wapenriem door het echte exemplaar. Het zwarte tasje hing ze ernaast. De nepdolk gooide ze in het krat voor op haar fiets. Daarna liep ze om het huis heen, langs het zwembad, haalde de plastic bijl uit haar wapenriem en trok een van de tuindeuren open.

'Here's Yudi!' riep ze met de bijl opgeheven boven haar hoofd tegen Dylan.

Hij stond in de woonkeuken met zijn armen vol met flessen frisdrank die hij aangaf aan iemand die achter de geopende koelkastdeur schuilging.

'Oh. My. God. Ik schrok me kapot – hoi!'

Yudi liet haar bijl onmiddellijk zakken. Sófie keek om de hoek van de koelkastdeur. In haar haren, een perfecte blonde paardenstaart, prijkte een zwarte diadeem met rode duivelshoorntjes erop.

'Coole outfit,' zei ze complimenteus.

'Eh… thanks,' zei Yudi. 'Dylan, kun je even komen?'

Ze wachtte niet op antwoord, maar sleurde hem praktisch aan zijn arm mee naar de gang. 'Hallo? Wat is er gebeurd met onze horrorfilmclubafspraak dat er geen andere mensen bij mogen? En wat heb je aan?' Ze keek met een vies gezicht naar Dylans zwarte jeans en hoodie. Het enige verkleedachtige aan hem was een rood-zwarte Dracula-cape en de plastic vampiertanden die hij in zijn mond had.

'How WYudi, wjook leuwk wom wjou tje zjien,' zei Dylan droog.

'Dude!' zei ze op waarschuwende toon. 'Kom op.'

Dylan haalde de tanden uit zijn mond. 'Wat maakt het uit, joh? De bank beneden is groot genoeg.'

'O, in dat geval – laat me even appen, dan nodig ik de rest van de klas ook uit, oké?'

'Ik wist niet dat het zo'n big deal was.'

Yudi sloeg haar armen over elkaar. ‘Een bloedeed vind je geen “big deal”?’ siste ze zachtjes.

‘Toen waren we – wat – tien?’

‘Dat maakt het niet minder belangrijk – ben je daarom niet verkleed? Alleen maar omdat jij een of andere nieuwe chick in de klas leuk vindt, betekent niet dat je onze halloweentraditie zomaar over de schutting kan gooien.’

‘Het is overboord gooien,’ klonk een stem. ‘En wist je dat het woord “traditie” van dezelfde Latijnse stam als “traitor” komt?’ Malik kwam de trap af lopen. Al sinds Yudi Malik kende, was hij dol op weetjes. Net als Dylan bestond zijn verkleedoutfit dit jaar alleen maar uit een zwart-rode cape, terwijl hij het jaar daarvoor nog in een complete Freddy Krueger-outfit was gekomen. Zijn donkere krullen zaten met gel strak naar achteren gekamd. Yudi vroeg zich af wanneer ze de memo had gemist dat ‘verkleed’ dit jaar alleen maar een graai in het halloweenschap van de Action betekende.

‘O, dus nu ben jij het met hem eens? Val jij ook op Sofie of zo?’

Malik fronste zijn wenkbrauwen. ‘Nee, jij?’

Yudi stak haar kin in de lucht. ‘Waarom zou ik dan willen dat ze weggaat?’

Een klopje op de gangdeur. Sofie stak haar irritant perfect opgemaakte hoofd om de deur. ‘Hé, ik kan ook weggaan, hoor. Ik wil jullie avond niet verpesten.’

‘Je verpest niks,’ zei Dylan, die snel naar haar toe liep en demonstratief een arm om haar schouder sloeg. ‘We vinden het juist supergezellig dat je erbij bent.’ Hij keek Yudi met een blik aan die zei: waag het niet om iets te zeggen.

‘Ik weet niet of ik genoeg eten bij me heb,’ bracht Yudi er zwakjes tegen in.

‘Geen probleem,’ lachte Sofie, waardoor je haar perfecte witte tanden kon zien. Ze wees naar de zakken popcorn die uit Yudi’s tas puilden. ‘Ik eet toch geen *carbs*.’

Natuurlijk niet, dacht Yudi, maar dat zei ze niet.

Yudi en haar vrienden zijn gek op horror. Elk jaar houden ze met Halloween een filmnacht. Ze hebben alles al gezien, kennen elke jumpscare en lachen om monsters waar anderen nachtmerries van krijgen. Niets kan hen meer bang maken. Dachten ze...

Op zoek naar een nieuwe kick belanden ze op het darkweb voor de engste film ooit. Wat begint als een spannende grap verandert in een helnacht vol horror en doodsangst.

De vraag is niet wie het einde van de film haalt.

De vraag is:
wie haalt de ochtend?

9 789030 511793
www.billybones.nl

BILLY BONES leeswijzer
Dit boek is *echt* eng!
Je bent gewaarschuwd!

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN
Spanning
Horrorfilms
Demonen